

קונטרס

הַשְּׂגָחָה אֲמַתִּית

יחזק את לב כל השבורים לבל ייאשו עצמם מן הרחמים, ולא יפלו בדעתם משום דבר, רק ידעו, פי הוא יתברך מנהיג את עולמו בהשגחה פרטי פרטית, פי אין בלעדיו יתברך כלל, ואין עצה אחרת רק לשוב אליו יתברך.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו,
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אֲשֶׁרִי כָּל בַּר
יִשְׂרָאֵל שְׂיֹדַע וְעַד, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדֵּיו
יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרַךְ מִשְׁגִּיחַ עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו בְּהַשְׁגָּחָה אֲמִתִּית וְאֵין
שׁוּם טַבַּע כָּלֵל, כִּי גַם הַטַּבַּע הוּא
הַשְׁגָּחָה אֲמִתִּית.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תקי)

קוֹנְטֵרס

הַשְּׂגָחָה אֲמֵתִית

.א

דַּע לָךְ, אָהוּבִי, בְּנִי, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד קְטָנוֹת וְחֵלְשׁוֹת הַדַּעַת, וְהוּא נִשְׁבֵּר
בְּכָל פַּעַם, וְהַכֹּל מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ מְכַנִּים בְּעֲצָמוֹ אֲמֵתֵת
מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְכָל אֶחָד כָּל-כָּף נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ, עַד
שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ אֶבֶד מְנוּס וְתִקְוָה מְמַנּוֹ, וְכֵאלוֹ עֲזָבוּ
אוֹתוֹ וְהוּא לְבַד, וְאִין מִי שְׂיִבִיט וְיִסְתַּכֵּל עָלָיו מֵרַב
שְׂבָרוֹן לְבוֹ וְרוּחוֹ הַנְּפוּלָה, וּבְאַמֶּת לֹא-כֵן הוּא, רַק מִי
שֶׁזוֹכָה לְהִכְנִים אֶת עֲצָמוֹ בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ,
וְיִוֹדַע בִּידְעָה בְּרוּרָה, כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ מִשְׂגִּיחַ עַל כָּל
בְּרִיּוֹתָיו בְּהַשְּׂגָחָה אֲמֵתִית, כִּי בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שֶׁם
אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ יִתְחַזַּק וְיִתְאַמֵּץ,
וְלֹא יִתֵּן לְשׁוֹם דָּבָר שֶׁיִּשְׁבֵּר וְיִפִּיל אוֹתוֹ בְּאִיזוֹ חֵלְשׁוֹת

הדעת; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להוציא מעצמך כל מיני מחשבות של הבל, כאלו אבד מנוס ותקוה ממך, וכאלו אתה אבוד לנצח, חס ושלום, וכאלו אין רוצים ואין צריכים אותך למעלה, תדע כי כל המחשבות האלו הן הבל הבלים, כי הוא יתברך חפץ חסד הוא וטוב לכל, על-כן ראה, אהובי, בני, לברח אליו יתברך, ותפרש את כל שיחתך וכל לבך אליו יתברך, ותדבר עמו כאשר ידבר איש עם רעהו והבן אל אביו בשפה שלך, וזה נקרא התבודדות, שיחה בינו לבין קונו, ותמסר את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותדע אשר הוא יתברך משגיח עליך בהשגחה אמתית, ועל-כן מה ולמה לך להתבלבל מאחרים כלל, ילך כל אחד בדרך, ואתה ראה למסר את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותקבע לעצמך שעורים קבועים בלמוד התורה הקדושה בכל יום — מקרא, משנה, גמרא, מדרש, רמב"ם, טור ושלחן ערוך, ותרגיל עצמך להתפלל את התפלות הקבועות: שחרית, מנחה, מעריב, חצות, בתמימות ובפשיטות גמורה, ותקשר מחשבתך אל דבורך, וכן תרבה באמירת תהלים ותפלות ובקשות שתחבר מדעתך, ותרבה לעשות מצוות מעשיות דיקא, ותמיד תהיה רגיל לעשות צדקה וחסד עם זלתיך, ואז טוב לך כל הימים, ותרגיש ערבות, נעימות, זיו, חיות

אלקותו יתברך על פניו, ולא תירא ולא תפחד משום בריה שפעולם, כי מה יעשה לך אדם, כי בלי רשותו יתברך לא יארע לך שום מקרה רע; בני, בני, אם תכניס בלבך דברים אלו, תרגיש מה זו "השגחה אמתית", ותזכה להיות דבוק כל ימי חייך בחי החיים, ותתענג בנעם זיו שכונת עזו יתברך; אשרי לך בזה ואשרי לך בבא.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר ההשגחה שהקדוש-ברוך הוא משגיח על כל בריה, היא להפליא, ואם היו בני-אדם מכניסים את עצמם בהשגחה פרטית, אז היו זוכים לראות נסים נגלים שהקדוש-ברוך-הוא עושה עמם, וזו היתה מעלת התנאים והאמוראים והגאונים והצדיקים בכל דור ודור, שזכו להגיע לדבקות אמתית כזו בבורא יתברך שמו, עד שלא ראו לפני מראה עיניהם רק את הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, ועל-ידי-זה המשיכו על עצמם אור וחיות וזיו, ועל-ידי-זה שדדו את המערכה ואת הטבע; אשרי מי שזוכה לדבק את עצמו בו יתברך, וממשיך על עצמו "השגחה אמתית", שאז יראה נסים נגלים, ויחכמינו הקדושים אמרו (תענית ט:): רב דניאל בר קטינא הוה

ליה הִיא גִּינְתָא כָּל יוֹמָא הוּא אָזִיל וְסִייר לָהּ, אָמַר
 הָא מִיִּשְׂרָא בְּעֵיא מִיָּא וְהָא מִיִּשְׂרָא לֹא בְּעֵיא מִיָּא,
 וְאָתָא מִיִּטְרָא וְקָא מִשְׁקֵי כָּל הֵיכִי דְמִבְּעֵי לִיה מִיָּא;
 הִינוּ שְׁהִיָּה כָּל־כֶּךָ דְּבוּק בּוּ יִתְבְּרֵךְ, עַד שְׁהֲלֵךְ בְּשׂוּדָה
 שְׁלוּ, וְאָמַר לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: עֲרוּגָה הִזוּ צְרִיכָה
 מִים, וְעֲרוּגָה הִזוּ לֹא צְרִיכָה מִים, וְהִיָּה הַגֶּשֶׁם בָּא
 וּמִשְׁקָה כָּל מְקוּם שְׁהִיָּה צְרִיךְ מִים, וְלֹא בְּמְקוּם אַחֵר,
 עֲמַד וּרְאֵה מָה נִקְרָאת "הַשְּׁגָחָה אֲמֵתִית", שְׁזָכָה לְהִיּוֹת
 דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים, וְעַל־יְדֵי־זֶה הַמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אִוּר
 נִפְלָא וְנִעְרַב כְּזֶה, עַד שְׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הַמְּטִיר מִים
 וְגֶשֶׁם עַל עֲרוּגָה זוּ, וְלֹא עַל עֲרוּגָה זוּ, וְרַק בְּמְקוּם
 שְׁהִרְאָה לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּיָדוֹ; אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה
 לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ בְּהַשְּׁגָחָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה זוּ, שְׁאֵז
 יִרְאֵה נְסִים נִגְלִים שְׁיַעֲשֶׂה עִמּוֹ הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא; לְכֵן
 רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיִּקְרָר, לְשַׁכַּח אֶת כָּל מָה שְׁעֵבֵר
 עָלֶיךָ עַד עַכְשָׁו, וְאַף שְׁכֹבֵר עֲבַרְתָּ בְּחַיִּיךָ מָה שְׁעֵבַרְתָּ,
 וְנִפְלְתָ לְמְקוּם שְׁנִפְלְתָ, וְנִתְלַכְלַכְתָּ בְּמָה שְׁנִתְלַכְלַכְתָּ,
 עַד שְׁאָתָה כְּבָר נִמְצָא בְּשֵׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת וּמַתְחַתִּיו, עִם
 כָּל זֹאת תִּדְעַ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, וְהוּא
 יִתְבְּרֵךְ אָב הַרְחֻמָּן, וְאִם תִּחְזֹר אֲלֵיו בְּתַשׁוּבָה אֲמֵתִית,
 תִּכְרֶךְ־וּמִיד יִקְבֹּלְךָ; וְעַל־כֵּן רְאֵה לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה,
 וְתַכְנִיס בְּעֲצָמְךָ אֲמוּנָה פְּשוּטָה בּוּ יִתְבְּרֵךְ, וְתִדְעַ שְׁהוּא

יִתְבַּרֵּךְ מַחְיָה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְשֹׁךְ עַל עֲצֻמָּךְ תָּמִיד "הַשְּׁגָחָה אֱמֵתִית", וְתִהְיֶה דְבוּק בְּחַי הַחַיִּים, וְתִמְשֹׁךְ עֲלֶיךָ עֲרֵבוּת, נְעִימוּת, יְדִידוּת, זִיו, חֵיוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַנְּסִים יְדִיעוֹת אֵלֹה בְּתוֹךְ לְבָבוֹ, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ג.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר עָקַר הַחַיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם הִיא רַק לְהַחֲבִיא אֶת עֲצֻמוֹ אֶצְלוֹ יִתְבַּרֵּךְ, הֵינּוּ שְׂיֻצִיר בְּדַעְתּוֹ, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהוּא מְסַבֵּב בְּאוֹר וּמִתְחַבֵּא בְּתוֹךְ הָאוֹר, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה שְׁמוֹר מְכֹל רַע, וְתִמְשֹׁךְ עֲלָיו "הַשְּׁגָחָה אֱמֵתִית", כִּי רַק זֶה נִקְרָאת "הַשְּׁגָחָה אֱמֵתִית" — כְּשֶׁאָדָם מַחֲבִיא אֶת עֲצֻמוֹ לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְעַל-כֵּן מֵה וְלָמָּה לוֹ לְהִתְבַּלְּבֵל מִבְּנֵי-אָדָם, וּמְכֹל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא יִפֹּל בְּחִלְשׁוֹת הַדַּעַת מְכֹל מֵה שֶׁעוֹבֵר עֲלָיו, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֱמֵתִי, שֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ מַחְיָה וּמְהִיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֹצֵם עֲצֻמִּיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, הוּא אֵף פֶּעַם לֹא יִתְבַּלְּבֵל מִשׁוּם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי מֵה לוֹ עִם אַחַר, וְהַעֲקָר שִׁיְהִיָּה דְבוּק בְּחַי הַחַיִּים; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁזוֹכָה לְהַגִּיעַ אֶל דְּבֻקוֹת

כזו, שאינו רואה משום דבר רק את אמתת מציאותו
 יתברך, שאז ירגיש ערבות, נעימות, ידידות, זיו, חיות
 אלקותו יתברך, וידע ויאמין, אשר בכל תנועה ותנועה
 שם אלופו של עולם; אשרי מי שנכלל באין סוף
 ברוך הוא, ועל-ידי-זה תמשך עליו "השגחה אמתית",
 וכמו שאדם משתוקק בזה העולם, כן ימשך עליו
 בעולם הבא, כי עם מה שאדם חי בזה העולם, כן
 הוא חי בעולם הבא, על-כן הצדיקים, עקר חיותם הוא
 באמונה, כמו שכתוב (חבקוק ב, ד): "וצדיק באמונתו
 יחיה", על-כן גם שם בעולם הבא, זוכים להכנס להיכל
 האמונה, הינו לגלוי אלקות; אשרי מי שבא אל מדרגה
 זו שאין לפני מראה עיניו רק אמתת מציאותו יתברך,
 שזה נקרא "השגחה אמתית", שהקדוש-ברוך-הוא
 משגיח עליו בהשגחה נוראה ונפלאה מאד, ועוזר לו
 על כל פסיעה ועל כל שעל בזה העולם; אשרי לו בזה
 ואשרי לו בבא!

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם אי
 אפשר לעבר את החיים בשלום, כי אם על-ידי שמדבק
 את עצמו בו יתברך, ומכניס את עצמו לתוך האמונה
 הפשוטה, ותמיד חושב ומכניס בדעתו, אשר אין

בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, וכל
 מה שאדם מכניס בעצמו ידיעות אלו, על-ידי-זה הוא
 זוכה להשתעשע בשעשוע דמלכא, וזוכה להתחבא
 באור האין סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה נמשכת עליו
 "השגחה אמתית", אשר אין לה עוד טוב בחיים
 מהדבקות והחיות והזיו באור האין סוף ברוך הוא,
 וצריך למסר את נפשו לזכות להגיע למדרגה זו —
 להמשיך על עצמו האור אין סוף ברוך הוא, כי אז כפי
 שאדם משתוקק אחריו יתברך, ואין לו רצונות וכסופים
 אחרים, רק להכליל בו יתברך, על-ידי-זה נמשכת
 עליו "השגחה אמתית", כי באתערותא דלתתא אתער
 מלעילא, כפי שהאדם מתעורר בזה העולם, וממשיך
 את עצמו רק אליו יתברך, ומתבודד עמו יתברך,
 ומדבק את מח מחשבתו בו יתברך, על-ידי-זה כביכול
 הקדוש-ברוך-הוא בא אליו ומשגיח עליו ב"השגחה
 אמתית", וזוכה להכליל בו יתברך באמת, כי הכל תלוי
 כפי אמתת פונת לבו, ואשר בא תמיד לשפך את נפשו
 אליו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה כבן לפני
 אביו, שאז אינו זו משם, עד שנמשך עליו אור נערב
 ונפלא עד מאד מהאור אין סוף ברוך הוא; אשרי מי
 שמכניס ידיעות אלו בלבו, ואז טוב לו כל הימים.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני, אפלו שנפלת במקום שנפלת, ונשלכת במקום שנשלכת, ונתלכלכת במה שנתלכלכת, עם כל זה אסור לך לפל ביאוש כלל, רק גם משם תתחיל להמשיך את עצמך אליו יתברך, ותכניס בעצמך אמונה פשוטה בו יתברך, ועל-ידי-זה תאיר בך "השגחה אמתית", כי כפי שהאדם ממשיך עצמו אליו יתברך, כמו-כן הוא יתברך נמשך עליו, ואפלו שהאדם כבר נפל במקום שנפל, ונחשכו ממנו כל האורות, ונדמה לו כאלו אבד מנוס ותקנה ממנו לגמרי, ואפלו אם באמת כבר חטא ולכלך עצמו בכל מיני חטאים ועוונות ופשעים, ומשקע בבוץ עב, עם כל זאת אם יתגבר לצאת מהמקום האפל והחשוך והזהמה שנפל לשם, על-ידי-זה אם יהיה עקשן גדול, אזי סוף כל סוף ימשיך את עצמו אליו יתברך, ועל-ידי-זה ימשיך כביכול אותו יתברך אליו, שזו "השגחה אמתית", כי כל מה שהאדם ממשיך את עצמו יותר אליו יתברך, אפלו מעומקא דתהומא רבא, על-ידי-זה סוף כל סוף נמשכת עליו הארה מלמעלה, ונמשכת עליו "השגחה אמתית" ממנו יתברך, כי הכל תלוי כפי האתערוותא דלתתא, כפי שאדם מוסר את נפשו לצאת מהפח יקוש שנפל בו, על-ידי-זה הוא ממשיך

עָלִיו הָאָרֶה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מֵעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, לְחַזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׂבָעוֹלָם, וְתִמְסֹר אֶת נַפְשְׁךָ עַל נִקְדַּת הָאֱמוּנָה, שֶׁנִּקְדָּה זוֹ עוֹלָה עַל כָּל הַנִּקְדוֹת, וּכְפִי שֶׁתִּמְשִׁיךְ בְּעֲצָמְךָ אֱמוּנָה, עַל-יְדֵי-זֶה תֵּאִיר בְּךָ "הַשְּׁגָחָה אֲמֵתִית"; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְכַנֵּס אֶת עֲצָמוֹ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְאֶפְלוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא כְּבָר בְּמָקוֹם שֶׁהוּא נִמְצָא, עִם כָּל זֹאת כִּשֶׁהוּא מְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשַׁכֶּת עָלָיו "הַשְּׁגָחָה אֲמֵתִית", כִּי רַק בְּזֶה תְּלוּיָה הַמְשַׁכֶּת הַ"הַשְּׁגָחָה הָאֲמֵתִית" — כִּשְׁזוֹכָה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁנִּכְנָס בְּאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, כִּי אֵין לָךְ עוֹד עֲרָבוֹת וְנִעְיָמוֹת וְזִיו וְחִיּוֹת כְּמוֹ מִי שֶׁזוֹכָה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְשֶׁב תָּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּתִשׁוּבָה אֲמֵתִית; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּכָא!

ו.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, אֲשֶׁר הָאָדָם צָרִיךְ תָּמִיד לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְכָל מֵה שֶׁהוּא צָרִיךְ בֵּין בְּרוּחָנִי וּבֵין בְּגִשְׁמִי, עָלָיו לְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן רַק מִלְּפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאֵל יִתֵּן דְּמִי לוֹ, וְאִף שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁכְּבָר הִתְפַּלֵּל, וְכֵן רוּאָה שֶׁמִּתְפַּלֵּל יָמִים וְשָׁנִים, וְעַדִּין לֹא נוֹשַׁע,

ועל-כן כאלו, חס ושלום, לריק יגיעו וטרחתו, וכאלו
 כל דבוריו הולכים לריק, עליך לדעת, אהובי, בני
 היקר, אשר כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך הוא
 הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר ולשער כלל,
 כי כל דבור ודבור הוא כלי להמשכת השכינה, וכל מה
 שהאדם ממשיך בעצמו יותר את האמונה הזאת, הינו
 לידע שצריכים תמיד להתפלל אליו יתברך, ולא לעזוב
 את עצמו כלל, על-ידי-זה ימשיך על עצמו "השגחה
 אמתית", וסוף כל סוף תהיה לו ישועה שלמה, ויצא
 מהפח יקוש שנפל בו; ועל-כן ראה, אהובי, בני
 היקר, מאחר שכבר עבר עליך בחייה מה שעבר —
 ירידות ונפילות, קטנות והשלכות, ונתלכלכת במה
 שנתלכלכת, ונפלת במקום שנפלת, אל תפל בדעתך
 כלל, אלא ראה להמשיך להתבודד עמו יתברך, ותעסק
 בזה כל יום ויום, ותדבר ותשיח את כל אשר עם
 לבבך אליו יתברך, ותהיה עקשן גדול על דבר זה,
 ואל תסתכל לאחוריה כלל, ואפלו שכבר התפללת
 והתבודדת כבר הרבה אליו יתברך, מה בכך? ראה
 להמשיך להתפלל ולבקש ולהתחנן, ואפלו שנדמה
 לך, שאין מי ששומע אותך, אתה תמשיך להתפלל
 ולבקש ממנו יתברך, ואז סוף כל סוף אם תהיה עקשן
 גדול, תמשיך על עצמך "השגחה אמתית", ותראה

איך שיהכל יתהפך לך לטובה; אשרי מי ששם דברים אלו אל לבו, ואז טוב לו כל הימים.

ז.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר האדם צריך להכניס את עצמו לגמרי בהשגחה פרטי פרטית, הינו לידע, אשר כל מה שקורה עמו, הכל משגח ב"השגחה אמתית" ממנו יתברך, כי דבר גדול ודבר קטן הכל ממנו יתברך, כי בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ועל-ידי-זה תמשך עליו הארת השכינה הקדושה, כי כל מה שהאדם מכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, ויודע שהקדוש-ברוך-הוא משגיח על כל אדם בפרטי פרטיות, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, על-ידי-זה משרה שכינתו יתברך עליו, כי זה עקר השראת השכינה, שהאדם כל-כף דבוק בחי החיים, עד שאינו רואה ואינו מרגיש ואינו שומע משום דבר רק את אמתת מציאותו יתברך, ובזה תלויה כל השראת השכינה; אשרי מי שפכניס את עצמו בידיעות אלו, ואז יעבר את זה העולם בשלום, כי אין לך עוד טוב ונעם וערבות וזיו בזה העולם, כמו מי שזוכה להמשיך על עצמו "השגחה אמתית" ממנו יתברך, שידע שהקדוש-ברוך-הוא משגיח עליו, ולהפוך כל

הצרות והיסורים והמרירות והבלבולים וההרפתקאות שעוברים על האדם, הם רק מחמת שנסתרה ונעלמה ונגנזה ממנו ה"השגחה האמתית", עד שנדמה לו כאלו הכל טבע, וכאלו בידו תלוי הכל; לזאת ראה אהובי, בני היקר, להכניס בעצמך "השגחה אמתית", ותדע כי הוא יתברך משגיח עליך בהשגחה נוראה ונפלאה מאד, ובדיעות אלו ימשך עליך אור וזיו וחיות, עד שתתבטל לגמרי לאין סוף ברוך הוא; אשרי מי שזוכה להגיע אל ה"השגחה האמתית" הזאת, ואז טוב לו בזה ובבא תמיד.

ח.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר עם ישראל הם למעלה מהטבע, כי הטבע לא חייב כלל שאברהם אבינו יוליד זרע ישראל בעולם, רק על-ידי שאמר לו הקדוש-ברוך-הוא: צא מאצטגנינות שלך, והוציאו מהמזל והטבע, והגביהו למעלה מהשמים, הינו שהגביהו למעלה מהטבע, ושדד לו את כל המערכה, על-ידי-זה זכה להוליד זרע כשר שהוא יצחק אבינו, אשר ממנו יצא כלל נשמות ישראל, ועל-כן נשמות ישראל שרשן הוא למעלה מהטבע והמזל, לזאת יש פח לכל בר ישראל להמשיך על עצמו ערבות, נעימות, זיו, ידידות,

חיות אלקותו יתברך, שהיא "השגחה אמתית", אם רק יצא מהמזל והטבע והאצטגנינות שלו, שאז יאיר גם עליו אור "השגחה אמתית", כי שרש נשמות ישראל הוא למעלה מהמזל והטבע, כי "אין" מזל לישראל (שבת קנו.), הינו ה"אין סוף" ברוך הוא בעצמו הוא המזל של ישראל, ועל-כן אשרי מי שזוכה להאיר על נפשו אור ה"השגחה האמתית", שאז יזכה לבני חיי ומזוני רויחי, כי רק בזה תלויה כל הצלחת האדם — כפי שמוציא את עצמו מהטבע, וממשיך על עצמו "השגחה אמתית", אשרי לו בזה ואשרי לו בכא!

ט.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר עקר הקדושה היא, כשיודעים שאין שום טבע בעולם כלל, כי הטבע בעצמו הוא מהשם יתברך, כי השם יתברך מנהיג את עולמו באפן כזה, שאדם יחשב שהכל טבע, ובאמת מי שזוכה, ממשיך על עצמו "השגחה אמתית", ואז נתבטל הטבע, וזוכה לישועה, כי אי אפשר לזכות לישועה, כי אם כשאדם מבטל מעצמו את הטבע, וממשיך על עצמו "השגחה אמתית", שאז דיקא יזכה לראות ישועה שלמה, מה שאין בן כשאדם חושב שהכל טבע, אז נופל ביאוש, כי נדמה לו שהיום

הַזֶּה הוּא כְּמוֹ יוֹם הָאֶתְמוּל, אוֹ יוֹם הַשְּׁלֹשׁוֹם, כִּי בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע הַטְּבִיעַ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהֵנָּה יוֹם וְהֵנָּה לַיְלָה וְהֵנָּה שְׁבוּעַ וְהֵנָּה חֹדֶשׁ, וְהֵנָּה שָׁנָה, וְכֹאֲשֶׁר בָּא כֵּן הוֹלֵךְ, וְעַל-כֵּן מֵצֵד הַטֶּבַע, הָאָדָם נוֹפֵל בְּיָאוּשׁ, וְאֵינוֹ רוֹאֶה שׁוֹם יְשׁוּעָה לְנַפְשׁוֹ, מֵה שְׂאִין כֵּן כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְיוֹדֵעַ, שְׂאִין בְּלִעְדֵּיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהוּיָה וּמְקִיָּים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חִי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁכֶת עָלָיו "הַשְּׁגָחָה אֱמֵתִית", וְזוֹכֶה לְרֹאוֹת נְסִים נִגְלִים, כִּי עֵקֶר הַמְשָׁכֶת הַנְּסִים הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׁדוּד וּבִטּוּל הַטֶּבַע וְהַמְשָׁכֶת "הַשְּׁגָחָה אֱמֵתִית"; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְכַנְּסִים אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַשְּׁגָחָה הָאֱמֵתִית, לֵידַע שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִנְהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וּבְכֹל יוֹם וְיוֹם הוּא מְחַדֵּשׁ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כִּי בְּטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכֹל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְאֵין הַיּוֹם הַזֶּה כְּיוֹם הָאֶתְמוּל, וּמְכַל שְׁכֵן אֵין הַיּוֹם הַזֶּה כְּיוֹם הַשְּׁלֹשׁוֹם, וְכֵן אֵין הַשְּׁבוּעַ הַזֶּה כְּשְׁבוּעַ שְׁעֵבֵר, וְאֵין הַחֹדֶשׁ הַזֶּה כְּחֹדֶשׁ שְׁעֵבֵר, וּמְכַל שְׁכֵן שְׂאִין הַשָּׁנָה הַזֹּאת כְּשָׁנָה שְׁעֵבֵרָה, אֲלֵא בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל שָׁעָה וּבְכֹל רִגַע הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַדֵּשׁ וּמְהוּיָה אֶת עוֹלָמוֹ מְחַדֵּשׁ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי יְדִיעוֹת

אלו, זוכה להמשיך על עצמו ישועות נוראות ונפלאות,
וזוכה לראות נסים נגלים; אשרי מי שממשיך בעצמו
"השגחה אמתית", שאז יראה נסים נגלים בחייו, אשרי
לו בזה ואשרי לו בבא!

י.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם
צריכים להאמין מאד בהשגחתו יתברך האמתית בפרטי
פרטיות, שהוא יתברך צופה ומביט עד סוף כל הדורות
ועל כל אחד ואחד בפרטיות, ומה שעובר על כל אחד
ואחד בכל ימי חייו, הכל בהשגחתו יתברך לבד, כפי
רצונו וכפי חשבונו יתברך, כי עם כל אחד ואחד הוא
יתברך מתנהג בהשגחה אחרת לגמרי, והכל בשביל
בחירתו, כי הבחירה של זה היא — שיהיה עני,
ושל האחר — שיהיה עשיר, וכיוצא, וכן כל מה
שעובר על כל אחד בפרטיות בכל יום, הוא רק בשביל
הבחירה שלו, כפי מה ששער השם יתברך בחכמתו,
שאדם זה יעבר עליו כף ואדם זה יעבר עליו כף, כל
אחד לפי בחינתו וענינו, ועקר הבחירה היא בבחינת
אחר הבריאה, כי בבחינת קדם הבריאה אין שיכת
בחירה כלל, כי שם כלו אחד, כלו טוב, כלו קדש, אף
אף-על-פיי-כן צריך כל אחד לראות, שדיקא על-ידי

בְּחִירָתוֹ הַטּוֹבָה שְׁלֵאֲחֵר הַבְּרִיאָה, יִזְכֶּה לְהַפְלִיל בְּבַחֲיִנַת
 קִדְּם הַבְּרִיאָה, שְׁזֵה עֵקֶר הַתְּכָלִית שֶׁל כָּל אֶחָד, שֶׁבְּשִׁבִיל
 זֶה נִבְרָא בְּעוֹלָם, הֵינּוּ אַחֵר הַבְּרִיאָה נִקְרָא עוֹלָם הַזֶּה,
 וְקִדְּם הַבְּרִיאָה נִקְרָא עוֹלָם הַבָּא, וְצָרִיכִים לְכַלֵּל אֶת
 הַתַּחְתּוֹן בְּעֵלְיוֹן, הֵינּוּ — עוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁר
 זֶה נִקְרָא "אֱמֶת", שֶׁמַּחְבֵּר וּמַיַּחֵד אֶת שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת
 — שְׁנֵי הַפְּכִים, בְּנוֹשֵׂא אֶחָד, וְעַל-כֵּן עֵקֶר הַתְּקוּן
 הוּא "אֱמֶת", כִּי עַל-יְדֵי אֱמֶת נִמְשָׁכֶת הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ
 הַפְּרָטִית, וְאִזּוֹ נִכְלָל בְּחִינַת אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּקִדְּם הַבְּרִיאָה,
 וְזֶה בְּעֵצְמוֹ עֵקֶר הָאֱמֶת, שֶׁצָּרִיף לְהֶאֱמִין בְּאֱמֶת, שְׁגָם
 עֲכָשׁוֹ הַכֹּל אֶחָד, כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרֵּךְ נִכְלָל אַחֵר
 הַבְּרִיאָה בְּקִדְּם הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל אֶחָד, וְעַל-יְדֵי-זֶה יְכוּל
 לְדַבֵּק אֶת עֵצְמוֹ בְּהֵשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ וּלְהִיּוֹת נִכְלָל בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ
 מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, בְּבַחֲיִנַת שְׁאֵמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים
 קֵלֵט, ו): "פְּלִיאָה דַעַת מִמְּנֵי נִשְׁגָּבָה לֹא אוֹכֵל לָהּ אָנָּה
 אֵלֶיךָ מְרוֹחֵךְ" וְכוּ', "אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שָׁם אֶתָּה" וְכוּ',
 הֵינּוּ שֶׁהַתְּפִלָּא בְּעֵצְמוֹ, אֵיךְ יֵצֵא הַבְּרִיאָה מֵהַכַּח אֶל
 הַפֶּעַל, וּמֵאֲחֵדוֹתוֹ הַפְּשׁוּטָה יִתְבַּרֵּךְ נִמְשָׁכּוּ וְנִשְׁתַּלְּשְׁלוּ
 שְׁנוּיִים רַבִּים כְּאֵלֶּה, שְׁזֵה בְּחִינַת הַתְּרַחֲקוֹת מֵאֶחָד, כִּי
 כְּשֶׁמְפָרִידִים הָעוֹלָם הַזֶּה מֵהָעוֹלָם הַבָּא, אֵינן לָךְ עוֹד
 שְׁקָר גְּדוֹל מְזֵה, וְזֶה מֵה שֶׁהִיָּתָה פְּלִיאָה נִשְׁגָּבָה בְּעֵינָיו
 — אֵיךְ שִׁיף לְהַתְּרַחֵק מֵאֶחָד — מֵאֲחֵדוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

אָבֵל דָּוֵד הַמֶּלֶךְ זָכָה לְהֶאֱמִין בְּאַמֵּת, שֶׁהַכֹּל יֵצֵא מִמְּקוֹר
הָאֲחָדוּת, וְהַכֹּל צְרִיכִים לָשׁוּב אֶל הָאֲחָדוּת, וְגַם עֲכָשׁוּ
הַכֹּל אֶחָד אַחֵר הַבְּרִיאָה וְקִדְּם הַבְּרִיאָה, וְעַל-כֵּן אָמַר
בְּאַמֵּת: "אָנָּה אֵלֶיךָ מְרוֹחֵךְ" וְכוּ' "אִם אָסַק שָׁמַיִם שָׁם
אֶתָּה" וְכוּ', כִּי אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִבִּין כָּל זֶה,
אִיךָ יֵצֵא הַבְּרִיאָה מֵהַכֹּחַ אֶל הַפֶּעַל, וְהֵם שְׁנֵי הַפְּכִים,
וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הַכֹּל אֲחָדוּת אַחַת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי
מֵאֲמִין בְּאַמֵּת בְּהַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבַּרֵךְ, הַסּוֹבְבָת וְהוֹלֶכֶת
מֵרוּם כָּל דְּרָגִין עַד סוֹף כָּל דְּרָגִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּאַמֵּת
גַּם עֲכָשׁוּ הַכֹּל אֲחָדוּת אַחַת, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲנִי אוֹחֵז
אֶת עֲצָמֵי בְּהֶשֶׁם יִתְבַּרֵךְ תָּמִיד בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא.
וְזוֹ צְרִיכָה לְהִיּוֹת עֲבוּדַת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל — לְקַשֵּׁר
וּלְשַׁלֵּב וּלְיַחַד עוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹלָם הַבָּא, אַחֵר הַבְּרִיאָה
בְּקִדְּם הַבְּרִיאָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה נִכְלָל בְּשִׁלְמוֹת הָאַמֵּת,
בְּשִׁלְמוֹת הָאֲחָדוּת בּוֹ יִתְבַּרֵךְ.

יא.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, שֶׁבְּזֶה הָעוֹלָם
יְכוּל הָאָדָם לְהִטְעוֹת אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר זֶה
כָּלֵל הַמְּעוֹנָנִים וְהַמְּכַשְּׁפִים וְהַחֲזוּזִים בְּכוֹכָבִים, קוֹרְאִים
בְּמִזְזוּזוֹת וּמִסְתַּפְּלִים בְּקוּי הַיָּד, אֲשֶׁר הַכֹּל הֵבֵל וְרַעוּת
רוּחַ, הַמְּטַעִים אֶת רַב הָעוֹלָם בְּכָל מִינֵי שְׁטִיּוֹת

ודמיונות, כי באמת אין בלעדיו יתברך כלל, והוא
 יתברך מחיה ומחיה ומקים את כל הבריאה כלה, ואין
 שום טבע כלל, והכל שטיות ואחיות עינים להטעות
 את בני-אדם, ולהוציא מהם את כספם, ולהפחידם
 בפחדים של הבל, כי באמת ישראל עם קדוש הוא
 למעלה מהטבע, כי אינם מסורים לשום שר, ואינם
 מתנהגים על-פי הטבע של מערכת השמים, רק על-פי
 השגחתו יתברך, ועל-כן הם מצוים שלא לדרש באותות
 השמים, ולא לעונן ולנחש, כי באמת הא ביהא תליא,
 כי כשישראל אינם דורשים באלו השקרים והדמיונות
 הכוזבים של המעוננים והדורשים באותות השמים
 וחוזים בכוכבים וקוראי מזוזות וכתבות וכיוצא, על-
 ידי-זה הם מכניעים זהמת הנחש, ומדבקים את עצמם
 באמונה הקדושה, ואזי זוכים על-ידי האמונה הקדושה
 להגיע אל חדוש העולם לבד, בחינת נפלאות למעלה
 מהטבע של מערכת השמים, ואז בודאי אין צריכים
 לירא כלל מאותות השמים ומפחדים שמפחידים אלו
 הצבועים והשקרנים קוראי מזוזות וקוי היד וכתבות
 ומגלות וכו', מאחר שהם למעלה מהם, כי הם מתנהגים
 על-ידי השגחה לבד, נמצא שעל-ידי-זה בעצמו שהם
 מתרחקים מזה, על-ידי-זה אינם צריכים לירא מזה,
 אבל הגוים הדורשים במעוננים ובקוסמים, הנמשכים

מזהמת הנפש, ואין להם אמונה בשלמות בהשם
 ותברך, ועל-ידי-זה הם רחוקים מבחינת השגחה,
 ומתנהגים על-פי הטבע, על-כן בודאי יש להם לירא
 מאותות השמים, מחמת זה בעצמו שהם דורשים בהם,
 ואין להם אמונה דקדשה, וזה שכתוב אצל ישראל
 קדושים (ירמיה י, ב): "מאתות השמים אל תחתו, כי
 יחתו הגוים מהמה", ועל-כן אשרי מי שבורח מפל
 מיני הבלי והבלי הבלי המצויים עכשו בעולם,
 שכל פרח וצבוע מטעה את האנשים בקריאת מזוזות
 וכתבות וקוי ידים וחוזים ומסתכלים על הצפרנים
 וכדומה כל מיני שטיות כאלו, המפחידים את בני-
 האדם, כי הכל הכל ורעות רוח, כי עקר השלמות
 בזה העולם היא, לזכות להיות דבוקים בחי החיים,
 להמשיך על עצמו ערבות, נעימות, ידידות, זיו, חיות
 אלקותו ותברך, אשר זוהי ה"השגחה האמתית", ומי
 שנכנס באמונה פשוטה, על-ידי-זה אין לו לירא ולפחד
 משום בריה שבעולם, רק חי את חייו בטוב ובנעימים;
 אשרי לו בזה ואשרי לו בבא, ואשרי מי שמכניס את
 דבורים אלו בתוך לבו, שאז ימשיך על עצמו "השגחה
 אמתית", ויזכה לכל הטוב הגנוז והצפון המיעד לכל
 הצדיקים האמתיים.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

דע, שײש אור שׂהוא לְמַעַלָּה מִנַּפְשֵׁי רֹחֵי
וְנִשְׁמָתֵי, וְהוּא אור אֵין סוּף, וְאֶף-עַל-
פִּי שְׂאֵין הַשְּׂכָל מְשִׁיג אוֹתוֹ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן
רְדִיפָה דְמַחְשָׁבָה לְמַרְדָּף אֲבַתְרִיָּה. וְעַל-
יְדֵי עֲשִׂית הַמְצוּת בְּשִׂמְחָה זֹכֵי לְהַשִּׁיג
אוֹתוֹ עַל-יְדֵי הַרְדִּיפָה וְהַמְעַכֵּב בְּבַחֲנֵינֹת מְטִי
וְלֹא מְטִי. וְנַעֲשִׂין תְּשׁוּעָה הֵיכָלֵי דְלֹאוֹ אֲנוּן
נְהוּרֵי וְלֹא רֹחֵי וְלֹא נִשְׁמָתֵי וְלִית מָאן
דְקִימָא בְּהוּ וְלֹא מַתְדַּבְּקֵי וְלֹא מַתְיַדְעֵי;
אַשְׁרֵי מִי שְׂזוּכָה שְׂיַרְדָּף מַחְשַׁבָתוֹ לְהַשִּׁיג
הַשְּׂגוֹת אֱלוֹ, אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵין יְכָלֵת בְּיַד
הַשְּׂכָל לְהַשִּׁיג אוֹתָם פִּי לֹא מַתְדַּבְּקֵי וְלֹא
מַתְיַדְעֵי, וְעֵין בְּפָנִים בְּסִימָן כ"ד.
(לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כד).